

Obvodnímu soudu pro Prahu 4
Justiční areál Na Míčánkách
28. pluku 1533/29b
100 00 Praha 10

V Praze dne 1. února 2024

Ke sp. zn.: **19 C 200/2023**

Věc: vyjádření žalovaných k odvolání žalobců proti výrokům II. a III. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 vydaného dne 10. listopadu 2023 pod čj. 19 C 200/2023-195 dle výzvy soudu dané usnesením vydaným dne 22. ledna 2024 pod čj. 19 C 200/2023-230

Žalobci: a) **doc. PhDr. Ladislav Kudrna, Ph.D.**, narozený dne [REDACTED], bytem [REDACTED]
b) **JUDr. Kamil Nedvědický**, narozený dne [REDACTED], bytem [REDACTED]

oba zastoupeni dle plné moci advokátkou JUDr. Evou Ondřejovou, LL.M., Ph.D., se sídlem Příčná 663/8, 110 00 Praha 1

Žalovaní: 1. **Mgr. Václav Sixta, Ph.D.**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
2. **doc. Kamil Činátl, Ph.D.**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
3. **doc. PhDr. Jan Mervart, Ph.D.**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
4. **Mgr. Tereza Arndt**, narozená [REDACTED], bytem [REDACTED]
5. **Mgr. Jaroslav Pinkas, Ph.D.**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
6. **PhDr. Jaroslav Najbert, Ph.D.**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]

7. **Mgr. Bohumil Melichar**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
8. **Mgr. Vojtěch Ripka, Ph.D.**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
9. **Mgr. Anna Macourková**, narozená [REDACTED], bytem [REDACTED]
10. **Mgr. Tereza Fenclová Mašková**, narozená [REDACTED], bytem [REDACTED]
11. **Mgr. Petr Sedlák, Ph.D.**, narozený dne [REDACTED], bytem [REDACTED]
12. **PhDr. Pavla Sýkorová**, narozená [REDACTED], bytem [REDACTED]
13. **PhDr. Michal Kurz**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
14. **Mgr. Josef Řídký, Ph.D.**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
15. **Mgr. Michaela Veselá**, narozená [REDACTED], bytem [REDACTED]
16. **Mgr. Jiří Maha**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
17. **Mgr. Martin Váňa**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
18. **Mgr. Peter Sokol**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]
19. **Mgr. Roman Anýž**, narozený [REDACTED], bytem [REDACTED]

zastoupení dle plné moci advokátem Pavlem Uhlem,
č. osvědčení ČAK 10960, se sídlem Kořenského 15,
150 00 Praha 5 – Smíchov, datová schránka 5iza9qd
podepsáno elektronickým podpisem vytvořeným
kvalifikovaným certifikátem S/N: 2680818 (28:E7:F2)
vydaným PostSignum Qualified CA - Česká pošta,
s. p. IČ: 47114983, Česká republika

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ750810083

Řízení: dříve o žalobě na ochranu osobnosti; nyní už jen o nákladech řízení

elektronicky: do datové schránky *uz8ab2r*

bez příloh

bez poplatku

I.

Vyjádření k odvolání

[1] Ve shora uvedené věci soud prvního stupně zamítl žalobu dvou žalobců proti devatenácti žalovaným a současně rozhodl o nákladech řízení. Žalobci napadli odvoláním výroky o nákladech řízení. Výrok soudu prvního stupně ve věci samé pak nechali nedotčený, takže základ sporu, respektive jeho podstata, jsou pravomocně rozhodnuty.

[2] Odvolání pak napadá výši nákladů řízení, přičemž není úplně zřejmé, jaká částka podle žalobců by byla správná, zákonná či přiměřená. Rozsudek určil náklady ve výši 20.352,20 Kč. S ohledem na reliéf celého sporu, jak jej vymezili sami žalobci, tedy spor, ve kterém byli dva žalobci a devatenáct žalovaných, byla tato částka vztažena na každý žalobci vymezený procesní vztah mezi každým žalobcem a každým žalovaným.

[3] Žalovaní se k odvolání vyjadřují postupně podle jednotlivých připomínek. Následně pak k celé věci obecně.

Ad A. Nesolidární odpovědnost žalobců

[4] Žalobci kritizují soud prvního stupně za to, že jejich nároky posoudil jako samostatné a nikoliv solidární, z čehož soud dovodil, že každý žalobcem uplatnitelný nárok je nárok samostatný. Podle žalovaných je úvaha soudu prvního stupně správná. Lze přisvědčit úvaze, že uplatněné nároky byly shodné, ale nikoliv solidární. Posouzení nároků je vždy odvislé od žaloby jako takové. Je to žalobce (či žalobci), kdo definuje nárok, je to žalobce (či žalobci), kdo definuje skutková tvrzení a je to žalobce či žalobci, kdo definuje petit. Žalobce je za žalobu odpovědný a nese plody jejího případného úspěchu či důsledky neúspěchu.

[5] Slovo solidární se v žalobě jako takové nevyskytuje. Žaloba konstatuje některé okolnosti a současně tvrdí, že tyto okolnosti zasáhly do práva na ochranu osobnosti každého z žalobců. Nároky v petitu jsou některé formulovány tak, že je žalobci požadují buďto kumulativně (odstranění publikovaného textu), společně (omluvu) a odděleně (přiměřené zadostiučinění). Podstata všech nároků je nicméně taková, že k posouzení jejich důvodnosti je nezbytná oddělená úvaha ve vztahu ke každému z žalobců. To, zda je nárok na odstranění publikovaného textu důvodný je nutné posoudit u každého z žalobců samostatně. Totéž platí o omluvě, byť je formulována jako společná.

[6] Nároky na přiměřené zadostiučinění jsou pak formulovány samostatně ve vztahu ke každému žalobci v samostatné částce a nelze uvažovat jakékoliv solidaritě mezi nimi. Finanční nárok je při tom jediný, který lze výrokově formulovat jako společný a solidární, ale žalobci tak neučinili. U tohoto nároku, stejně jako žádného jiného, pak není uvedena v petitu klauzule, že plněním jednomu z žalobců je uspokojen nárok jako takový.

[7] V obecné rovině z žaloby ani materiálně neplyne, že kdyby byl uspokojen jeden z žalobců, tak by to bylo z hlediska účelu žaloby jako celku dostačující. To žaloba netvrdí. Takový nárok by pak mohl být vnímán materiálně jako solidární, ale logika uplatněných nároků je jiná a téhož plnění se domáhají oba, přičemž v různých místech žaloby jsou role obou žalobců v příběhu, který předchází žalobě, popsány jinak. Žalovaní v polemice s žalobou popisovali jejich jednání, které bylo v případě každého žalobce odlišné a oba žalobci i v procesní polemice hráli jiné role v příběhu rámovaném žalobou. Už jenom procesní obrana žalovaných musela popisovat jednání obou žalobců a dokládat k nim skutková

tvrzení a důkazy, a tuto úvahu si museli žalovaní vést u každého žalobce samostatně. K posouzení žaloby ze strany soudu bylo nezbytné posoudit nároky obou žalobců samostatně. Důvod, proč byla žaloba zamítnuta sice byl shodný, ale to do řešení právní otázky a podstaty uplatněných nároků nijak nevstupuje.

[8] S ohledem na uvedené je tedy zcela obhajitelné, důvodné a správné, že pro účely nákladového vypořádání žaloby byly nároky každého z žalobců posouzeny jako samostatné nároky.

[9] Pokud žalobci na podporu svých tvrzení poukazují na rozsudek Městského osudu v Praze vydaný dne 14. února 2023 pod čj. 12 Cm 33/2022-149 na rozsudek Vrchního soudu v Praze vydaný dne 18. října 2023 pod čj. 1 Cmo 48/2023, tak žalovaní se k tomuto odkazu nemohou přesně vyjádřit, protože oba rozsudky se jim nepodařilo dohledat v žádné veřejné databázi (databáze Ministerstva spravedlnosti), ani v žádné aktualizované soukromé databázi (ASPI a C. H. Beck) a ani jinde ve veřejném prostoru (standardní vyhledávače google.com, seznam.cz apod.).

[10] K odkazu na judikaturu pouze pouze dodávají, že je třeba odlišovat situace, kdy soud nějak posoudí konkrétní situaci a nárok, který by mohl být posouzen jako samostatný, posoudí z nějakého důvodu jako solidární, od situace, kdy by výslovně uvedl, že nárok, jenž je samostatný, má být z nějakého důvodu nákladově vnímán jako solidární. Třetí možností je prostá chyba ve výpočtu nákladů. Žalovaní neví, jestli v těchto případech došlo k chybě, jestli soud přehlédl o jaký typ nároku se jedná, ale žalovaní mají své pochyby nad tím, že by uvedená rozhodnutí prolamovala explicitně zásadu, že samostatné nároky se nákladově posuzují samostatně.

[11] Naopak žalovaní mají za to, že princip, že samostatné nároky různých žalobců se pro účely nákladů posuzují samostatně, což platí o to více v situacích, kdy se jejich věcné vypořádání nebo procesní osud rozcházejí, je v judikatuře pevně ustálen a není důvod jej jakkoliv revidovat. Žalovaní se nikde nesetkali s judikatorní ani s odbornou kritikou tohoto principu.

[12] Žalovaní ani nesouhlasí s úvahovou pozicí žalobců vyjádřenou na straně 4 doplnění odůvodnění odvolání v posledním odstavci, ve kterém žalobci uvádí „ryze procesní důvody, jimiž soud podložil své rozhodnutí“. Žalobci se snaží předstírat, že žaloba byla zamítnuta z formálních důvodů, tedy že se vlastně nic nestalo a v podstatě naznačují, že ukončení řízení by mohlo být „beznákladové“. Takový argumentační postup považují žalovaní za mírnou procesní drzost.

[13] Žaloba nebyla odmítnuta usnesením, jak by se slušelo na formální a ryze procesní vyřízení žaloby, stejně jako řízení nebylo zastaveno usnesením, což by taktéž odpovídalo procesnímu vyřízení žaloby. Rozsudek naopak věcně řešil žalobci předloženou otázku, jestli žalovaní zasáhli svými projevy do práv žalobců, a dospěl k negativnímu závěru. Otázka věcné aktivní legitimace je otázkou hmotněprávní. Jedná se o zcela věcné vypořádání nároku. To, že tyto důvody žalobci interpretují jako procesní, je poměrně nekorektní zpětná interpretace toho, že špatně posoudili svůj nárok.

Ad B. Kvalifikace odpovědi na předžalobní výzvu

[14] Žalobci před zahájením řízení poslali žalovaným postupně dvě po sobě jdoucí předžalobní výzvy, na které žalovaní odpověděli. Obě výzvy byly obsírné a o obě odpovědi reagovaly na tyto výzvy věcně, včetně základní polemiky s argumentačním stylem žalobců. V první odpovědi na předžalobní výzvu předestřeli žalovaní žalobcům základní rámec ochrany svobody projevu a jejího odrazu v platném právu. Ve odpovědi na druhou předžalobní výzvu dokonce, nad rámec tohoto, poučili žalovaní žalobce,

jak bude upřesněno a rozvedeno v závěru této repliky, o tom, že případná žaloba představuje nákladové riziko, proti jehož výsledku nyní brojí. Obě odpovědi na předžalobní výzvy byly tedy obsírné, plně kvalifikované a usilovaly o předejití sporu tím, že žalobcům vysvětlovaly věcný kontext své aktivity a případné procesní důsledky jejich tužeb se soudit.

[15] V této souvislosti se dvěma předžalobními výzvami nelze pominout ani skutečnost, že ještě před první předžalobní výzvou zaslali žalobci prvnímu žalovanému dne 15. března 2023 prostou výzvu, ve které žádají všechny žalované jeho prostřednictvím o doložení tvrzení uvedených v petici, která se pak později stala předmětem obou předžalobních výzev a následně i žaloby. Na tuto první výzvu, která se sama neoznačovala jako předžalobní, žalovaní nereagovali, přičemž o měsíc později následovala první předžalobní výzva adresovaná všem žalovaným jednotlivě, na kterou už reagovali. Žalovaní tedy mají za to, že nereagování na úplně první výzvu (z celkových tří) vedlo jen k další výzvě. Reagování na druhou výzvu (z celkových tří) vedlo také k další výzvě. Žalovaní se nemohou ubránit konstatování, že žalobci mají zvláštní zálibu ve výzvách obecně, kterými vytvářejí tlak na své názorové a později procesní oponenty.

[16] Žalovaní tyto odpovědi na předžalobní výzvy uplatnili jako úkon s řízením související, soud je přiznal a žalobci s tím polemizují. Žalobci poukazují především na to, že nelze použít obecnou generální klauzuli, která zahrnuje i úkony, jež v tarifu výslovně uvedeny nejsou, na úkony, kterými se reaguje na úkony, které tam jsou. Jinými slovy, podle žalobců je v tarifu uvedena předžalobní výzva, která je *nota bene* předpokládaným úkonem před zahájením řízení s důsledky jejího vynechání, kdežto odpověď na předžalobní výzvu v tarifu není a žádný právní předpis neukládá budoucím žalovaným na výzvu odpovídat. Z těchto důvodů by se podle žalobců neměla na odpověď na předžalobní výzvu vztahovat obecná klauzule § 11 odst. 3 advokátního tarifu znějící „(3) *Za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší.*“. Podle žalovaných jsou závěry žalobců v tomto směru nesprávné, kdežto rozhodnutí soudu správné, a to z těchto důvodů.

[17] Skutečnost, zda je budoucí žalovaný striktně vzato povinen na předžalobní výzvu odpovídat nebo nikoliv, není z hlediska posouzení nákladové důvodnosti takového úkonu podstatná. Podstatné je, zda budoucí aktér sporu činí kroky, které obecně usilují o předejití spor. Smyslem zavedení předžalobní výzvy, která je relativně novým institutem, bylo předcházení soudním sporům a přenesení části negociační aktivity před zahájení soudního řízení. Smyslem předžalobní výzvy je dát šanci dlužníkovi splnit svůj dluh, aby předešel soudnímu sporu, kdežto smyslem odpovědi na předžalobní výzvu je přesvědčit domnělého věřitele, aby rezignoval na vymáhání domnělé pohledávky a předešel témuž. Smyslem předprocesní komunikace totiž je posilování subsidární funkce justice a upřednostnění jiných vyjednávacích procedur.

[18] Z materiálního hlediska mají plnit oba akty stejnou funkci. Pokud tedy odpověď na předžalobní výzvu plní stejnou funkci a usiluje o přesvědčení potenciálního žalobce, aby upustil od uplatnění nároku, který adresát výzvy považuje za nedůvodný, tak je tento úkon nepochybně stejně důvodný jako sama předžalobní výzva. V nyní souzeném případě se tak v případě obou odpovědí na předžalobní výzvy stalo. Nelze samozřejmě odhlédnout od toho, že odpovídat na dopis či výzvu je kromě obecných funkcí v právu obyčejnou lidskou slušností. Pokud tedy v intencích této analýzy opět nahlédneme na obsah zmíněného § 11 odst. 3 advokátního tarifu, který obsahuje slovní spojení „... *za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší.*“, tak právě podobnost výzvy a odpovědi ní naplňuje význam slov *povahou a účelem nejbližší* asi nejlépe.

[19] Pokud na takto definovanou důvodnost a účelnost odpovědi na předžalobní výzvu nahlédneme skrze princip rovnosti stran v řízení, tak se jeví jako obtížně obhajitelná myšlenka, že jedna typová strana, tedy žalobce, za úkon, který má nějaký účel, má zpravidla právo na náklady, kdežto druhá typová

strana, tedy žalovaný, za úkon stejně náročný a stejně účelný toto právo nemá. Žalovaní jsou si vědomi toho, že jeden z těchto úkonů je výslovně vyjmenován v tarifu, kdežto druhý nikoliv a lze jej podřadit pouze pod sběrné ustanovení. Poukazují nicméně na to, že rovnost stran je garantována na úrovni ústavního pořádku. Podle ust. čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod platí, že „(3) *Všichni účastníci jsou si v řízení rovni.*“. Tato zásada pak nemůže být konkrétní textací tarifu, který ani tento úkon nevyklučuje, prolomena. Podřazení odpovědi na předžalobní výzvu pod § 11 odst. 3 tarifu je tedy zcela důvodné a z hlediska ústavního pořádku v podstatě nezbytné.

[20] Soud prvního stupně cituje pro podporu svého závěru usnesení Městského soudu vydané dne 29. srpna 2022 pod čj. 62 Co 270/2022, které se rovněž odkazuje na princip rovnosti stran v řízení. Dle žalovaných je tento odkaz v zásadě správný a úvahy zmíněného soudu taktéž správné. Žalovaní jsou si vědomi toho, že jiné soudy někdy volí jiný postup a že judikatura není v tomto směru zcela jednotná. Žalovaní mají nicméně za to, že jediným možným směrem, jakým se má judikatura vydat a ustálit je právě cesta, kterou se vydal i soud prvního stupně. Proto považují jeho rozhodnutí za zcela správné a zákonné. Správný je i závěr soudu, že se jednalo o reakce kvalifikované a nelze je tedy hodnotit jako tzv. „půlúkon“.

[21] Jiná věc samozřejmě je otázka četnosti výzev. Dvě předžalobní výzvy a jedna neprocesní výzva navíc, jež jim předcházela, byl postup, kteří zvolili sami žalobci. Žalovaní na něj reagovali. Nelze odhlédnout od toho, že ve výzvách obecně (a v obou předžalobních výzvách rovněž) žalobci své požadavky stupňovali, což reflektuje i odlišná tarifní kvalifikace. Pokud žalobci na straně 4 svého doplnění odůvodnění odvolání uvádějí doslova: „*Žalobci tedy nezatěžovali soud ani žalované velkým množstvím jednotlivých procesních úkonů ...*“, tak žalovaní v tomto směru ujišťují žalobce i soudy, že oni sami takto celou předsoudní proceduru rozhodně nevnímali, stejně jako tak nevnímali soudní řízení, kdy obdrželi poslední úkon přímo od žalovaných tři dny před soudním jednáním (shodně tak i soud). Tento akt neměl ovšem nákladové důsledky, protože žalovaní neměli faktickou možnost na úkon reagovat.

[22] Skutečnost, že odpovědi na předžalobní výzvy byly dvě, tedy odpovídá počtu předžalobních výzev a nelze to jakkoliv přičítat k tíži žalovaným. Je věcí žalobců jaký zvolí postup a pokud se pokoušejí svou budoucí protistranu nejprve umoit sérií procesních (a i neprocesních) výzev, musí následně v případě neúspěchu ve věci nést případné následky svého předprocesního postupu a procesní strategie.

[23] Závěry soudu prvního stupně ohledně přiznání nákladů na zaslání předžalobních výzev jsou tedy zcela správné.

Ad C. a D. Nepřiměřenost a formalizmus

[24] Žalobci v bodech C. a D. namítají, že soud byl přepjatě formalistický a jeho závěry jsou nepřiměřené. Oba argumentační okruhy (C. a D.) se částečně překrývají a žalovaní s k nim vyjádří souhrnně. Nejprve si žalovaní dovolí vyjádřit svůj názor na to jaký je vztah formálních postupů na straně jedné a materiálních korektivů na straně druhé, pokud se týkají přísudkové agendy.

[25] V přísudkové agendě platí, že se o ní rozhoduje v podstatě ve třech krocích. V prvním kroku se Zjišťuje, kdo a proti komu má na přísudek právo; následně se aplikují formální pravidla pro výpočet přísudku, která plynou z advokátního tarifu, poplatkových okolností (například soudní poplatky) a dalších okolností. Ve třetím fakultativním kroku je možné výstup prvních dvou kroků moderovat,

pokud k tomu jsou dány důvody; principy případné moderace jsou poměrně přesně vymezeny, ale také omezeny.

[26] Jako základní pravidlo tohoto třístupňového algoritmu lze označit to, že první dvě fáze jsou ryze formální. Není v nich prostor pro moderaci, kreativitu. Mělo by se postupovat přesně podle tarifu a jeho ustáleného výkladu. Samotný tarif nelze aplikovat kreativně, nelze jej moderovat výkladově apod. Pokud tedy žalobci vytýkají, že soud prvního stupně aplikoval právo formalisticky, je tato výtka špatná, protože při výpočtu základu jakýchkoliv úvah, je formalismus jedinou možnou cestou. Výsledek, ke kterému dospěl soud, je pak jediný správný.

[27] Existují pak samozřejmě důvody, pro které lze výsledek moderovat, a to nikoliv kreativním přístupem k tarifu, ale pouze a jenom aplikací § 150, která se provede ex post po výpočtu daném tarifem. V nyní souzené věci ale tyto důvody žalovaní nespátřují.

[28] Předně je třeba poukázat na to, že tyto důvody zpravidla svědčí ve prospěch toho, kdo se účastníkem řízení nestal dobrovolně, tedy ve prospěch někoho, kdo nechtěl vůbec být účastníkem řízení a nestal před faktickou volbou řízení zahájit a nést jeho důsledky, přičemž jeho sociální situace mu nedovoluje náklady hradit. Někdy tyto důvody svědčí ve prospěch těch, kdo podlehl v čistě ekonomickém sporu, který byl zahájen nikoliv proto, že by dlužník a později žalovaný pohledávku neuznával, ale protože prostě neměl na její úhradu a nemohl sporu, který po věcné stránce neměl, předejít tím, že pohledávku uhradil. Výjimečně je moderace příznávána tomu, kdo se účastnil nákladného řízení, aniž by vyvolal samotnou nákladnost sporu, například v situaci, kdy nezavinil množství úkonů.

[29] Postupy, kdy jsou náklady moderovány, mají pak v naprosté většině případů jeden společný znak. Ten, kdo o tuto moderaci stojí, tento požadavek před soudem (myšleno prvního stupně) uplatní a doloží okolností, které ji odůvodňují. Jsou jimi zpravidla nepřičitatelnost nákladových důsledků sporu k odpovědnosti účastníka s přihlédnutím k jeho ekonomické situaci. V takovém případě, pokud účastník, jemuž hrozí neúspěch, uplatní požadavek na moderaci nákladů, zpravidla uvede důvody, pro které tak činí a příslušné okolnosti doloží. Ve zcela naprosto výjimečných situacích se tak děje na základě úvahy soudu bez žádosti účastníka, pokud je účastník například zcela věcně nezpůsobilý posoudit svou situaci a je zcela zřejmá jeho ekonomická situace.

[30] V nyní souzené situaci tyto podmínky naplněny nebyly. Žalobci byli na počátku ústního jednání upozorněni na právní názor soudu, který předznamenával jejich věcný neúspěch ve sporu. Navzdory tomu žalobci neuvedli žádný důvod pro moderaci nákladů, neuvedli například svou špatnou sociální situaci apod. Také ji nedoložili a ze spisu nic takového neplyne a žalobci to nikde ani procesně a věcně netvrdí. Soud tedy neměl žádný důvod uvažovat o moderaci nákladů. Žalobci ani dopředu neavizovali, že by výpočet podle tarifu považovali za nepřiměřený. Ani nyní žalobci neuvádí rozumné důvody pro moderaci, kromě celkové výše, která je ovšem důsledkem jejich volby zažalovat hodně lidí.

[31] Podle žalovaných tedy žádné důvody pro moderaci dány nejsou.

[32] K tvrzené nepřiměřenosti pak žalovaní dodávají, že náklady rozhodně nepovažují za nepřiměřené. Každý žalobce byl odsouzen k úhradě nákladů ve výši **20.352,20 Kč**, a to každému žalovanému. Jakkoliv žalovaní připouštějí, že v případě násobení se výsledná částka zdá být poněkud vyšší, tak východiskem pro základní posouzení důvodnosti a výše nákladů a případné výchozí situace pro moderaci není celkový výsledek v případě hromadné žaloby, ale náklady jednoho účastníka k jednomu. Samotná skutečnost, že žalobci se rozhodli zažalovat nikoliv jednoho, ale devatenáct lidí, je

jejich rozhodnutím. Pokud takový spor prohrají, musí nést důsledky skutečnosti, že žalovali devatenáct lidí.

[33] Každý žalovaný se totiž stal žalovaným se vším všudy, včetně toho, že nesl náklady a mentální důsledky toho, že je žalován, nařčen ze zásahu do osobnostních práv a byla po něm požadována omluva a peníze. Právní zástupce musel s každým probrat skutkový stav a dospět k argumentaci, která by obsahovala požadavky všech a současně vyhovovala každému. Taková situace pak nastala opakovaně, a to nejprve po první předžalobní výzvě, pak po druhé předžalobní výzvě, také po žalobě a dokonce i po vyjádření k replice, které obdrželi žalovaní tři dny před jednáním. V civilním řízení není obvyklé, aby se nákladově účtovaly porady s klienty, jak je tomu například v řízení trestním. Pokud by to v tomto případě žalovaní učinili, byly by náklady dvojnásobné.

[34] Z těchto důvodů není tedy jakkoliv redukovat fakt násobení nákladů, který plyne z ust. § 14 odst. 2 advokátního tarifu. Pokud žalobci zažalovali více lidí, musí prostě nést důsledky, které mají povahu násobku. Žalovaní si touto cestou dovoluují ujistit soudy a hlavně žalované, že být žalován za vyjádření vlastního názoru a kritiky není nic příjemného, z čeho by měl kdokoliv radost. Pokud žalobci chtěli tyto strasti vyvolat vůči devatenácti lidem, musí počítat s násobením ekonomických důsledků takového kroku.

[35] Žalovaní se dokonce nemohou ubránit dojmu, že žalobci svou žalobu zamýšleli jako nástroj určité disciplinace bývalých podřízených. Pokud by totiž žalobcům šlo skutečně pouze o jejich čest, tak by žalovali pouze vlastníka internetové domény o stažení textu (bez omluvy a finančního zadostiučinění), přičemž v takovém sporu by se řešily úplně stejné otázky jako v nyní končeném řízení. Žalobci namísto minimalistické varianty řešení svého problému volili variantu maximalistickou, jak co do počtu výzev, tak co do počtu žalovaných, což vedlo opět k maximalistické zpětné vazbě ze strany justice jako takové. Nicméně k výsledku, který měli očekávat, který mohli předvídat a na který byli výslovně ze strany žalovaných upozorněni.

[36] Úvaha, že náklady, které jsou vysoké ve svém výsledku jen proto, že se týkají devatenácti žalovaných (a dvou žalobců), jsou skutečně objektivně vysoké a měly by být předmětem moderace, je ovšem absurdní, pokud ji podrobíme kritické analýze. Žalovaní byli zažalováni pro podpis petice. Nešlo ovšem o petici jedinou a podobnou petici na podporu žalobců podepsalo například více než 250 historiků a historiček z celé České republiky¹. Pokud by žalobci zažalovali třeba dvě stě padesát signatářů v případě té druhé petice, tak by nákladový výsledek pro případ jejich neúspěchu dosahoval deseti milionů, tedy za předpokladu, že by žalobci byli stejně jako doposud důslední a dostáli by svým vlastním procesním standardům v počtu výzev, jejich stupňování a požadování všeho, včetně přiměřeného zadostiučinění.

[37] Případná argumentace, že náklady ve výši deseti milionů v případě osobnostního sporu jsou přemrštěné, by působila na první pohled ještě důrazněji, ačkoliv by nebyla stejně udržitelná, protože výsledek by byl dán opět násobením. Podle žalovaných nelze v nákladové agendě připustit, že pokud žalobci žalují neúspěšně více lidí a více lidí tím bezdůvodně zatěžují ekonomicky, časově, psychicky a po všech stránkách, že by měli dostávat za šikanu více žalovaných slevu.

[38] Rovněž nemůže strukturálně obstát argument, který se vykytuje na dvou místech odvolání, tedy argument, že faktické náklady žalovaných nemohly být takové, jaké jsou přiznané náklady. Žalobci tvrdí na straně 6 odvolání: „Rozhodnutí soudu I. stupně vytvořilo situaci, kdy nábrada nákladů řízení není pouhou „nábradou“, nýbrž na tom dokonce žalovaní značně vydělají, ...“ a dále na straně 7 tvrdí: „Je prakticky vyloučeno, aby žalovaní vynaložili na právní zastoupení částku přesahující 770.000 Kč a pokud soud zavázal žalobce k náhradě

⁽¹⁾ Text petice je dostupný na adrese <https://prohlasenihistoriku.eu/>.

uvedené částky, značně přesáhl rámec samotné náhrady a spíše žalovaným přiznal odměnu za (navíc jen čistě procesní) úspěch ve sporu.“. K tomu je třeba dodat, že podstatou tarifní odměny je právě její tarifkace, kdy se nezkoumá, zda odpovídá smluvní odměně mezi advokátem a klientem. Je prostou realitou, že někdy je tarifní hodnota nižší než smluvní a někdy je tarifní hodnota vyšší než smluvní odměna. Někdy může být shodná, pokud se strany dohodnou, že odměna se bude řídit tarifem, popřípadě výsledným přísudkem. Je ale respektovaným principem, že smluvní vztah o odměně mezi advokátem a klientem se pro účely přísudku nezkoumá, protože je důvěrný jako všechny vztahy mezi advokáty a klienty. Stejně jako se nemůže úspěšná strana domáhat vyššího přísudku, protože fakticky zaplatila advokátovi více, což bývá spíše pravidlem, tak stejně tak nemůže podlehnoucí strana chtít opak, protože tomu tak možná v případě protistrany může být.

[39] K tomu je třeba dodat, že se stále jedná o spekulaci ohledně vztahu mezi žalovanými a jejich právním zástupcem. Kromě toho žalobcům uniká, že faktická transakční a hlavně vyjednávací náročnost této kauzy byla skutečně velká. Vyjednávat se devatenácti lidmi, kterým je nutné v každé fázi procedury vysvětlit všechny okolnosti, rizika, varianty postupu, rizika jednotlivých variant a následně dosáhnout konsensu nad postupem, který je pak třeba vtělit do jednotlivých kroků a podání, přičemž je nutné respektovat postoje devatenácti lidí a současně dbát, aby si neodporovali, je práce obtížná, náročná, a to věcně i časově. Úvahy o nenáročnosti a přeplatku jsou tedy neopodstatněné i věcně. Právnímu zástupci žalovaných pak uniká, z čeho žalobci dovozují, že jeho služby jsou laciné.

[40] K tomu žalovaní dodávají, že si mohl každý z nich zcela legitimně sjednat vlastního advokáta. V takovém případě by celé řízení bylo méně přehledné, samotné ústní jednání by trvalo nepochybně podstatně déle (každý advokát by se určitě k věci obsírně vyjadřoval) a celá věc by vyšla žalobce o několik úkonů navíc, přičemž jejich tarifkace by byla o jednu čtvrtinu oproti současnosti vyšší (s výjimkou prvního úkonu), protože by se neuplatnila sleva 20 %. Žalobci by tedy měli spíše ocenit, že žalovaní si zjednali advokáta jednoho, čímž se celé řízení transakčně zpřehlednilo a žalobci dosáhli nákladové slevy 20 % dle tarifu a ušetřili si několik úkonů.

[41] Žalobci se ve své argumentaci odkazují na nemálo rozhodnutí Ústavního soudu, popřípadě jiných soudů. Všechna tato rozhodnutí se ale vztahují na typové a hlavně historicky zcela jiné situace. Všechny zmíněné judikáty se vztahují buďto k situacím před zrušením tzv. přísudkové vyhlášky, popřípadě na typově zcela odlišné situace. Při hlubší analýze jakéhokoliv judikátu, na který se žalobci odkazují, je zjevné, že jde o situace zcela nesrovnatelné. V žádném případě pak není řešena situace, kdy by nárůst nákladů byl dán násobením z důvodů více žalovaných, kteří byli žalování nedůvodně.

[42] Podle žalovaných tedy základní částka k posouzení výše nákladů je ta, která je uvedena ve výroku, a to částka **20.352,20 Kč**. Její násobení je pak důsledkem volby žalobce jít cestou hromadné žaloby vůči více lidem, která by neměla za žádných okolností být favorizována. Samotná částka **20.352,20 Kč** není nijak nepřiměřená a je zcela zákonná.

Ad E. Odrazující účinek

[43] Žalobci v této části pouze opakují již dříve uvedené argumenty, na které pak navazují kritikou toho, že nákladový výrok má odrazující účinek a ve skutečnosti soud žalobce trestá, pokud se chtěli domoci spravedlnosti, čímž brání i potenciální žalobě ze strany ÚSTR, který je podle soudu aktivně legitimován.

[44] Žalovaní jednak ukazují na to, že žalobci nekorektně uvádějí částku 770.000,-Kč, i když ve skutečnosti každý z nich má zaplatit pouze polovinu této částky, a to nesolidárně, což na jiném místě naopak kritizují.

[45] Dále žalovaní poněkud nesouhlasí s interpretací, kterou předstírají žalobci, tedy že žalobci byli ve sporu vlastně skoro úspěšní, protože soud nedal žalovaným za pravdu, ale z ryze procesních důvodů žalobu zamítl. Takto demagogicky výsledek sporu interpretovat nelze. Soud rozhodl věcně a posuzoval jedinou hmotněprávní otázku, tedy jestli žalovaní zasáhli do práv žalobců. Tuto otázku posoudil negativně a oprávněnost žalovaných výroků skutečně soud neřešil, protože to nebylo nutné. V ničem žalobcům za pravdu nedal. Je pravda, že soud mohl nařídit další tři delší jednání a provést všechny svědecké výpovědi a pak rozhodnout stejně. Pak by náklady byly dvojnásobné.

[46] Úvaha, že se takto odstrašujícím výrokem vytváří bariéra dalším uplatněným nárokům, a to i ze strany nepochybně aktivně legitimovaného ÚSTRu je taky nedůvodná. Předně je třeba poukázat na to, že nákladové výroky obecně mají hrát roli odstrašujícího faktoru. Smyslem civilního procesu není „jen tak zkoušet“, jestli žalobce uspěje, ale žalovat skutečně pouze nutné spory, u nichž je i objektivně zřejmé, že je žalobce v právu. Žalobce si má skutečně opakovaně rozmyslet, zda skutečně zahájí spor nebo nikoliv, a pokud ano, jak jej postaví. Pokud tak učiní, tak musí být srozuměn s tím, že pro případ neúspěchu musí platit náklady řízení.

[47] Samotný ÚSTR není nijak omezen v tom bránit svá práva. Současné právo mu to dokonce umožňuje pouze v podobě, která by byla nákladově pro něj velmi příznivá. ÚSTR je organizační složkou státu a tudíž mu náleží stejná ochrana jako právníckým osobám (nebo možná i nižší, ale to je jen spekulace). Podle již ustálené judikatury pak platí, že právnícké osoby nemohou žalovat omluvu ani přiměřené zadostiučinění, ale pouze odstranění zásahu. V daném případě by tak předmětem žaloby mohl být pouze příspěvek, jehož stažení z webu se žalobci domáhali. Pasivně legitimován by byl pouze jeden subjekt, a to vlastník domény, tedy žalovaná č. 15. V takovém případě, pokud by se žalobce omezil na jednu předžalobní výzvu, by náklady ani nedosahovaly oněch dvaceti tisíc. To je samozřejmě částka, kterou si státní instituce může pro případ prohry ve sporu na ochranu dobrého jména právnícké osoby dovolit zaplatit.

[48] Samozřejmě, pokud by ÚSTR žaloval více lidí (bezdůvodně) a více nároků (nad rámec hmotného práva), tak by riskoval podobný nákladový důsledek. Ale od toho má takové odrazení sloužit, aby odrazovalo od nedůvodných žalob vůči více lidem. Představa žalobců, že je součástí práva na spravedlivý proces moci žalovat libovolný počet lidí o cokoli, aniž by žalobci nesli následky, pokud nárok není důvodný, se tak mívá se současnou podobou práva.

Obecnější kontext

[49] Žalovaní si dovolí soudu nastínit obecnější kontext celého sporu, ve kterém pak podle nich zcela zaniká důvodnost jakékoliv myšlenky formálně správný nákladový výrok moderovat.

[50] Žalovaní byli zaměstnanci instituce, ve které byli žalobci vrcholnými manažery, vedoucími a představenými žalovaných; do svých funkcí byli žalobci uvedeni během první poloviny roku 2022. Do doby, než se žalobci stali představenými žalovaných, fungovalo jejich oddělení zcela bez problémů a výstupy jejich práce byly ceněny vědeckou komunitou. Po uvedení žalobců do jejich funkcí a poté, co delší dobu panovaly spory mezi dosavadním a doposud bezproblémovým a zvenku co do výsledků práce oceňovaným kolektivem žalovaných na straně jedné a žalobci jakožto novým vedením na straně

druhé, sepsali žalovaní petici adresovanou radě instituce tedy orgánu nadřízenému žalobcům. Ze strany žalovaných šlo přitom pouze o kritiku poměrů na jejich pracovišti, které považovali za své pracovní prostředí a měli legitimní zájem na jeho zlepšení.

[51] Rada instituce na tuto výzvu nereagovala, ale sami žalobci začali vytvářet na žalované tlak. Nejprve jim adresovali jednu výzvu, aby doložili svá hodnocení a tvrzení v petici, poté, ještě v době, kdy byli žalovaní zaměstnanci instituce řízené žalobci, jim byla z pracovních adres žalobců na jejich pracovní adresy zaslána první předžalobní výzva. Žalovaní při tom mají postup ředitele instituce a jeho náměstka, kteří posílají svým podřízeným svým jménem předžalobní výzvy, kterými se domáhají svých osobních nároků, prostřednictvím jimi řízené instituce na její náklady za zcela unikátní a bezprecedentní příklad, a to jak z hlediska obvyklé právní praxe, tak z hlediska světa zcela neobvyklé právní praxe a právní kuriozity.

[52] Žalovaní si vyhodnotili, že tlak ze strany žalobců je neslučitelný s jejich možnostmi vykonávat řádně práci a všichni podali výpověď z pracovního poměru a z oné instituce odešli. Žalobci poté zaslali žalovaným další předžalobní výzvu. Tato, v pořadí druhá předžalobní (celkem třetí) výzva obsahovala na závěr celkem jasné sdělení, které si žalobci dovolí citovat:

„Tato výzva je výzvou k plnění ve smyslu ustanovení § 142a odst. 1 občanského soudního řádu. V případě, že nebude výše uvedené výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, Klienti přistoupí k vymáhání jejich nároků soudní cestou. Dovolují si Vás upozornit, že v takovém případě Klienti uplatní rovněž nárok na relativní satisfakci, a tudíž Vašim klientům vznikne platební povinnost spočívající v peněžité náhradě nemajetkové újmy a náhradě nákladů řízení, které bude tvořit především poplatek za zahájení řízení u příslušného soudu a náklady zastoupení advokátem podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.“

[53] Zajímavostí této výzvy není ani tak kategoricky a s absolutní jistotou tvrzený budoucí úspěch žalobců, ale rovněž výslovná hrozba nepochybným a jistým důsledkem v podobě nákladů řízení, pokud se žalovaní nenechají disciplinovat svými bývalými nadřízenými, z jejichž mocenského vlivu odešli odchodem ze svého zaměstnání. Jinými slovy, žalobci už před zahájením sporu vytvářeli dojem, že žalované čeká, pokud se jim nepodřídí, neodvratná povinnost úhrady nákladů řízení, čímž zesilovali svůj tlak na ně. Žalovaní pak reagovali na tento poněkud neobvyklý způsob hrozby ve své odpovědi na předžalobní výzvu těmito slovy:

„Současně Vám děkuji za poukazy na citace zákona, soudní judikaturu a zejména na advokátní tarif v posledním odstavci Vaší výzvy. Jsou pro mne opravdu cenné. Dovolím si v tomto směru podobný krok. Jakkoliv bych si nikdy asi nedovolil s takovou jistotou předjímat výsledek sporu a stavět budoucí povinnost úhrady nákladů najisto, jak činite Vy v posledním odstavci své výzvy, dovolím si přesto, když už se vzájemně poučujeme o obsahu procesního práva, poukázat na ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu a jeho případné matematické důsledky, pokud by spor nedopadl, jak ve své výzvě předjímáte, že dopadne. Doufám, že případné důsledky všech možných variant sporu Vaši klienti důkladně zváží.“ Oba dokumenty, tedy druhá předžalobní výzva a odpověď na ní jsou součástí spisu, do kterého je založili žalobci jako přílohy své žaloby.

[54] Žalovaní tedy s vědomím obtížné předvídatelnosti výsledků řízení varovali žalobce, že řízení může skončit různými způsoby a současně je výslovně varovali, že v případě jejich prohry ponесou žalobci důsledky násobení odměny počtem účastníků, tedy tím, proti čemu nyní žalobci brojí svým odvoláním. Žalovaní současně vyzvali žalobce, aby důkladně zvážili všechny možné varianty skončení sporu.

[55] Vzhledem k tomu, že žalobci vždy obecně věnovali důkladnou pozornost všem výrokům a sdělením ze strany žalovaných (některé i později zažalovali), tak žalovaní nepochybně, že žalobci pečlivě vzali v potaz odpověď na jejich předžalobní výzvu ze strany žalovaných a důkladně zvážili všechny možné varianty řešení sporu. Pokud následně podali žalobu, museli být s ohledem na poučení ze strany žalovaných předem srozuměni s možnými důsledky § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Přesto se spor rozhodli zahájit a žalobu podat.

[56] Poté, co důsledky, před kterými byli žalobci varováni, nastaly, brojí proti nim odvoláním, ve kterém současně vyjadřují lítost, že podobný disciplinační postup, jenž v jejich případě selhal, nemůže nadále proti žalovaným použít instituce, kterou doposud žalobci ovládají.

[57] Pokud se žalobci dovolávají toho, že v případě rozhodování o nákladech řízení je třeba zohlednit všechny aspekty sporu, tak s ohledem na uvedené si žalovaní dovolují hodnotit klíčové aspekty shora popsánoho sporu následujícím způsobem.

[58] Ve světovém měřítku, respektive v prostoru euroatlantické civilizace, existuje jev identifikovaný poslední dvě dekády, který se slovy sociologie práva označuje anglickým akronymem SLAPP, což znamená „*Strategic Lawsuit Against Public Participation*“ (rovněž někdy SLAPP suit). Česky to pak znamená „*Strategické žaloby proti účasti veřejnosti*“. Tento jev je identifikován v euroatlantickém právním prostředí jako obvyklý způsob, kterým se nositelé institucionální moci, politici, či velké obchodní korporace brání veřejné kritice, kterou takto umlčují. Problémem tohoto jevu je to, že konečné zhodnocení skutečného charakteru žaloby je možné zpravidla až na konci procesu a je tudíž obtížné mu čelit, protože kýženým účinkem není ani tak výsledek sporu, ale proces jako takový a hrozby a nejistoty s ním spojené.

[59] Tímto jevem se začíná zabývat i Evropská komise, podle vedlejšího účastníka řízení pouze symbolicky, povrchně a bez hlubšího pochopení podstaty věci a uchopení problému². To ale neznamená, že by podobnou reakcí měly vykazovat i soudy. Podle žalovaných je v tomto případě celkem zjevné, že žaloba žalobců byla pokusem u umlčení žalovaných při kritice veřejných otázek.

[60] Podle žalovaných je tedy při komplexním zhodnocení celého případu vzít v úvahu tyto okolnosti:

- (a) ze strany žalobců se jednalo žalobu, jejímž primárním účelem bylo umlčení žalovaných a jejich disciplinace (SLAPP suite),
- (b) žalobci využívali nástroje právních výzev a hrozeb v rámci instituce, kterou ovládali, vůči svým podřízeným, a to prostřednictvím této instituce, ačkoliv uplatněný nárok vydávali za svůj osobní,
- (c) žalobci své nároky stupňovali a zostřovali,
- (d) žalobci výslovně žalovaným hrozili, že pokud se žalovaní nepodvolí, tak žalovaní budou hradit žalobcům náklady řízení,

⁽²⁾ Tisková zpráva zastoupení Evropské komise v České republice ze dne 27. dubna 2022: *Komise přijímá opatření proti zneužívajícím soudním řízením proti novinářům a obráncům lidských práv* (tzv. „SLAPP“), zdroj: https://czechia.representation.ec.europa.eu/komise-prijima-opatreni-proti-zneužívajícím-soudním-řízením-proti-novinarum-obrancum-lidských-prav-2022-04-27_cs

- (e) žalovaní naopak žalobce výslovně upozornili, že řízení může skončit jinak, aniž by tvrdili, že se tak stane, ale upozornili žalobce, že v případě jejich hypotetického neúspěchu budou náklady vysoké, včetně poukazu na přesné ustanovení, které to způsobuje,
- (f) žalobci neuposlechli rady žalovaných,
- (g) žalobci zvolili nejdůraznější variantu prosazování svého zájmu, tedy zažalovali maximum osob a nárok maximalizovali (zdržení, omluva, zadostiučinění v penězích),
- (h) žalobci litují, že další subjekt, který ovládají, nemůže pokračovat v pokusu umlčovat žalované.

[61] Všechny tyto okolnosti jsou podle žalovaných důvodem proto, aby soud výši nákladů nijak nemoderoval. Naopak pozitivní důvod k moderaci zde není. Výměna názorů v podobě poslední předžalobní výzvy a odpovědi na ni navíc zcela zdůvodňuje důvodnost hodnocení tohoto úkonu jako účelného a kvalifikovaného. Žalovaní chtěli dát žalobcům šanci do rizika nejt, kdežto žalobci vše zvažili a riziko podstoupili.

[62] Žalovaní si dovolí na závěr citovat jeden z nálezů Ústavního soudu, jehož příběh se tomu současnému částečně strukturálně a hodnotově podobá a jehož závěry jsou plně aplikovatelné na tento případ. Podle nálezu Ústavního soudu vydaného dne 22. května 2018 pod sp. zn. IV. ÚS 1374/17 (paralelní citace: N 96/89 SbNU 447; populární název: *Nábrada nákladů právního zastoupení při neexistenci přisudkové vyblášky (normální je nesoudit se)*) platí, že „28. *Vychází-li Ústavní soud z premisy, že "normální je nesoudit se" (aniž by na druhou stranu jakkoliv upíral stěžovatelce právo na přístup k soudu), pak je věcí účastníků, aby minimalizovali své návrhy a požadavky na procesní kroky, i s ohledem na fakt, že rozhodování o nábradě nákladů řízení ovládá zásadně pravidlo "vítěz bere vše".“.*

[63] Podle žalovaných navíc platí, že v případě ochrany svobody projevu by imperativ Ústavního soudu „**normální je nesoudit se**“ měl platit dvojnásob a navíc s vykřičníkem. **Normálně je nesoudit se!** Odvolání tedy není důvodné.

II.

Návrh rozhodnutí

[64] Žalovaní navrhují soudu, aby napadené výroky usnesením potvrdil. Současně uplatňují nárok na úhradu nákladů řízení, a to ve výši jednoho úkonu právní pomoci v podobě tohoto vyjádření k odvolání. Vzhledem k tomu, že se jedná o odvolání proti procesnímu rozhodnutí, tak soud bude rozhodovat patrně od stolu v neveřejném zasedání a odpadá tak úkon účasti na odvolacím jednání.

[65] Co do výše úkonu, vycházejí žalovaní z toho, že žalobci výslovně nenavrhují konkrétní výši přiznaných nákladů. Ve svém petitu navrhují pouze to, aby soud rozhodl, mimo jiné, spravedlivě, a to těmito slovy: „*Žalobci navrhují, aby Městský soud v Praze jakožto odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že správně a spravedlivě rozhodne o částce nákladů řízení, které mají žalobci nabravit žalovaným, a to za aplikace moderačního práva soudu.*“ což je z hlediska zvyků, jak formulovat petit, mírně kuriózní postup. Žalovaní

nicméně na dvou místech svého odvolání zmiňují, že za ideální by považovali, pokud by soud rozhodl tak, že nikdo nemá nárok na úhradu nákladů řízení.

[66] Žalovaní tedy vycházejí z toho, že zpochybňují celou výši nákladů ve výši 20.352,20 Kč. Náklady je tedy třeba vyměřit z této částky. Podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu je pak odměna za jeden úkon právní služby, pokud je základ 20.352,20 Kč určena ve výši 1940,- Kč. Vzhledem k tomu, že se jedná o úkon dle § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu, které zní „*Mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny náleží za každý z těchto úkonů právní služby: [...] c) odvolání proti rozhodnutí, pokud nejde o rozhodnutí ve věci samé, a vyjádření k takovému odvolání,*“, tak je třeba vycházet z toho, že se jedná o jednu polovinu takto vypočtené částky, tedy o částku 970,- Kč. Tuto částku je pak třeba ponížít o 20 % podle ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu, tedy na částku 776,- Kč. K takovému úkonu je pak třeba přičíst 300,- Kč jako výdajový paušál, což zvyšuje částku na 1076,- Kč a následně pak ještě zvýšit o 21 % DPH (osvědčení je založeno ve spise). Náklady tedy činí **1302,- Kč**. Jedná se samozřejmě o náklady každého z žalobců vůči každému žalovanému, protože se nyní přezkoumává 38 individuálních procesních vztahů a na úrovni odvolacího řízení se věc jeví stejně.

[67] S ohledem na uvedené navrhuji žalovaní, aby odvolací soud vydal toto usnesení:

- I. **Výroky II. a III. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 vydaného dne 10. listopadu 2023 pod čj. 19 C 200/2023-195 se potvrzují.**
- II. **Žalobce a) je povinen zaplatit žalovaným 1. až 19. náhradu nákladů řízení, a to každému jednotlivému žalovanému částku 1302,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalovaných.**
- III. **Žalobce b) je povinen zaplatit žalovaným 1. až 19. náhradu nákladů řízení, a to každému jednotlivému žalovanému částku 1302,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalovaných.**

Mgr. Václav Sixta, Ph.D.,
doc. Kamil Činátl, Ph.D.,
doc. PhDr. Jan Mervart, Ph.D.,
Mgr. Tereza Arndt,
Mgr. Jaroslav Pinkas, Ph.D.,
PhDr. Jaroslav Najbert, Ph.D.,
Mgr. Bohumil Melichar,
Mgr. Vojtěch Ripka, Ph.D.,

Mgr. Anna Macourková,
Mgr. Tereza Fenclová Mašková,
Mgr. Petr Sedlák, Ph.D.,
PhDr. Pavla Sýkorová,
PhDr. Michal Kurz,
Mgr. Josef Řídký, Ph.D.,
Mgr. Michaela Veselá,
Mgr. Jiří Maha,

Mgr. Martin Váňa,
Mgr. Peter Sokol a
Mgr. Roman Anýž

žalovaní dle plné moci

Pavel Uhl, advokát

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ750810083